

ΝΙΚΟΥ ΠΟΤΑΜΙΤΗ

Μνήμες ζωής 'ερατεινής

Εκδόσεις «ΔΙΩΤΙΟΝ»

Ιωάννινα 2013

Εξώφυλλο: Κώστα Ντιό, Ενθύμιο 1979, 1995.

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Μαρτυρίες, 1999

Ασκήσεις επί χάρτου - Σαράντα χαϊκού, 2001

Ποτάμιοι στίχοι, 2001

Γέρνοντας, 2002

Έρωτος τροπαί, 2003

Έν έγρηγόρσει, 2003

Τὰ λόγια τῆς ροδιάς μας - Χρονικὸ τῆς Ποταμιᾶς, 2004

Ἐδιζησάμην ἐμεινυτόν, 2005

Στῆς Ποταμιᾶς τ' ἀηδόνη - Ἐλεγεία, 2005

Ἐμπεσὼν ἐν Ἐμπεσῶ, 2006

Ἐν Σιατίστῃ, 2006

Περὶ βλεμμάτων, 2007

Κλειστοτίου γραφές, 2009

Χαίρε Βασιλεία! 2009

Ἄχ πατρίδα μου..., 2010

Πὰ τὸν Ρήγα - Ποιήματα, 2011

Μπρὸς στ' ἀπέραντο γαλάζιο, 2012

Τῶν γὰρ πεπραγμένων ἐπιτερπεῖς
αἱ μνήμαι.

Ἀριστοτέλους, *Ἠθικά Νικομάχεια*

1166 a 24-25

Στῶν ὀνείρων μου τίς ἀτραπούς
 πάλι καί πάλι τριγυρίζω
ἀναζητώντας διέξοδο φυγῆς
 σέ παραδείσιους τῆς μνήμης μου λειμῶνες...

Ἦρθε ξανά τὸ χελιδόνι
στίχους ἀγάπης στὸ ράμφος του κρατώντας!

Αφουγκράζομαι
τούς κτύπους τής καρδιάς μου,
σάν ή μορφή σου
πλέει καί πάλι στ' όνειρό μου
κι αρχίζω τότε νά σφυρίζω
κάποιο χαρούμενο σκοπό...

Σάν λάμπεις,
λάμπω-
σάν σβήνεις,
σβήνω-
σ' αγαπῶ.

Τὸ παραθύρι σου
 προθήκη τῶν ὀνείρων μου·
τὸ παραθύρι μου
 δέκτης τῶν ὀνείρων σου.

Μή, λοιπόν, ξαναρωτήσεις,
ἂν καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ...

Κῦμα στὸ κῦμα
κι ἡ ψυχὴ μου σφηνωμένη σὲ μιὰ πλώρη
ποὺ γράφει μόνο τ' ὄνομά σου!

Τὸ βλέμμα σου
μιάς χαραμάδας φῶς
· στοὶ θολοὶ τοπίο τῆς ψυχῆς μου.

Τὸ γέλιο σου
ένος ἀγγέλου σάλπισμα
νὰ γκρεμιστοῦν τὰ τείχη.

Καὶ τ' ἀπλωμένα χέρια μας
φράχτες στοὶ διάβα
τῆς λάβας δυὸ κρατήρων...

Ήλιε μου,
τρισήλιε μου
κι αστέρι φεγγοβόλο!
Τῇ γῇ μας σὰν φιλήσεις τὴν αὐγή
μὴν ἀμελήσεις
μιὰ φαρέτρα σου ν' ἀφήσεις στ' ὄνειρό μου:
Δρόμους ν' ἀνοίξω θέλω στὶς σκιές
καὶ μὲ τὸ βλέμμα μου
τὸ βλέμμα της
καὶ πάλι νὰ γητέψω...

Στήν κεντημένη σου ποδιά
ἀγάπης μόνο λόγια...

Στὸ δίσκο τῆς Σαλώμης
ἐναπέθεσα τὴν ψυχὴ μου
κι ἄς γνῶριζα
πὼς γύρω της ἀπλῶς θὰ λικνιζόταν
στοὺς δικούς της ρυθμούς μόνο δοσμένη...

Ψυχή μου διχασμένη
σε κάθε σταυροδρόμι
κι ό στεναγμός σου
δακρύων μου πλημμύρα
χωρίς διέξοδο φυγής...

Πολύχρωμη γραμμή που σβήνει
χαράζοντας στη φλούδα μιᾶς ψυχῆς
αίματινο σχεδίασμα προσώπου...

Παράλληλοι,
ἐπάλληλοι,
συνάλληλοι·
μὰ τώρα σβήνουμε κι οἱ δυὸ
στήν ἀκένωτη σιωπή μας...

Κάποτε

χάραζες όδους άνθέων

νά διαβαίνω τραγουδώντας

τώρα

χαράζεις άτραπούς τών άκανθώνων

καί ξεμακραίνω σιωπώντας...

Συνεχείς συγκλίσεις κι αποκλίσεις
κι ἐσὺ στὴν ἄκρη νὰ ψυχανεμίζεις
πότε τὸ πῶς
καὶ πότε τὸ γιατί...

Φληναφλήματα
στά φληναφλήματα
κι έσύ
έν καμίνω πάντα
στο δίχτυ
τής άράχνης σου
νά σβήνεις...

Στήν άκρη σου,
στήν άκρη μου
κι ανάμεσά μας
δάκρυ μικρού Θεού
κι ένα σπασμένο βέλος...

Τὸν γόρδιο,
ὅπως τὸν λέγαμε,
δεσμό μας
δὲν ἔκοψε βέβαια στὰ δυό
κάποιος μέγας στρατηλάτης·
ἀρκοῦσαν δά
δυὸ τρεῖς μόνο ματιές
καὶ τὸ σπαθί στὴ θήκη του
παρέμεινε κλεισμένο...

Ροδοπέταλα
ιριδισμών και συνηχήσεων,
νεφελώματα
αύταναφλέξεων και διαγραμμίσεων,
ρινίσματα
κραδασμών κι άναμετρήσεων,
έρειπιώνες
συντήξεων και προσδοκιών
κι ένα μόνο μεγάλο γιατί...

Τὰ ρολόγια μας
σέρνουν ακόμη τὸν κύκλιο χορό τους
τέμνοντας κι ἀνατέμνοντας
τὸ λάλον ὕδωρ μιᾶς ἀπουσίας
- τῆς δικῆς σου ἀπουσίας...

Στοῦ χρόνου τή στάχτη
τ' ἀποκαΐδια συνάλληλων ὁδῶν
ὄνομα πιά δέν ἔχουν...

Στους δρόμους τής έρημης πόλης
άσκοπα πλέον μπορείς νά τριγυρνάς
σέρνοντας έρειπιώνες τοῦ ρόδινου χρωστήρα,
πού τὰ φτερά του δίπλωσε
κι άλλο τραγούδι λέει...

Σὲ ἀναζητῶ

στά διάστιχα τῶν κτύπων τῆς καρδιᾶς μου·

σὲ ἀναζητῶ

στά διάστιχα τῶν μέτρων τῆς λύρας μου·

σὲ ἀναζητῶ

καὶ στά διάστιχα τῶν περιπάτων μου στὴ μνήμη

 πότε μὲ τὸ νοῦ,

 πότε μὲ τὸ λόγο

 καὶ πότε μὲ τὸ δάκρυ.

Προπάντων μὲ τὸ δάκρυ...

Κάθε δάκρυ
κι ένα ράγισμα ψυχής,
κάθε δάκρυ
και μια διέξοδος φυγής...

Τὸ δάκρυ μου κι ἂν στέγνωσε,
ἢ χαρακιά του μένει...

Στῆς Αριάδνης μου τὸ μίτο μπλέχτηκα
κι ἀντὶ νὰ βγῶ στὸ ξέφωτο,
στὸ σκοτεινὸ λαβύρινθό της
ἀκόμη βολοδέρνω...

Στῆς ωραίας Ἑλένης μου τὸν κῆπο
διαύλους ἄλλων ἐρώτων μὴ σκηνοθετήσεις!

Πάντα νωπά

τοῦ Πάρη τὰ ὁλόγλυκα φιλιὰ
πυκνὸ τὸ δίχτυ ἐπλεξαν καὶ πλέκουν
μὴν τύχει καὶ νέα βέλη
καινούργιους καημούς
φυτέψουν στὴν καρδιά της...

Ὀμιχλῶδες πλέον τὸ τοπίο·
ὄχι ὁμως
καὶ σὰν προβάλλεις
σὰν ἄστερι τ' οὐρανοῦ
στῆς μνήμης μου τὸ θόλο!

Περιστεριοῦ φτερούγισμα στό παραθύρι,
σκίρτημα καρδιάς στίς παρυφές ὄνείρου...

Στὸ πεντάγραμμο τῶν ἀκροδακτύλων σου
ἀρθρώνω καὶ πάλι τὸ λόγο τῆς ψυχῆς μου
ἀναπολώντας

τοὺς πολυπλόκαμους ἀρμούς
μιάς ξεχασμένης μελωδίας
- τῆς δικῆς μας μελωδίας ...

Τί κι ἂν τ' ὄνειρό μου σβήνει;
Στὸ βλέμμα μου κρυμμένη
μιὰ σπίθα του κρατῶ...

Μέσα μου φτερουγίζουν
 ακόμη κάποιοι στίχοι·
μὰ ποιός
- κι ἂν τοὺς ἀκούει -
Ξέρει τὴ γλώσσα τῶν πουλιῶν;

Φυσάει τ' αγέρι·
στο ρυθμό του χορεύουν τὰ λουλούδια,
ή ψυχή μου ξανανοίγει τὰ φτερά της
καί σὰν ἀηδόνι πάλι κελαηδεῖ...

Στὸ φεγγίτη μου δυὸ σταγόνες βροχῆς
τὴ σκέψη μου ποτίζουν καὶ πάλι νὰ βλαστήσει...

Κι ἂν γύρω μου στοίχειωσε
 τ' ἀπέραντο γαλάζιο,
 δέσμες ζωῆς ἐρατεινῆς
 μέρα καὶ νύχτα τ' αὐλακώνουν!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στῶν ὀνείρων μου τίς ἀτραπούς.....	9
Ἦρθε ξανά τὸ χελιδόνι.....	10
Ἀφουγκράζομαι.....	11
Σὰν λάμπεις.....	12
Τὸ παραθύρι σου.....	13
Κῦμα στὸ κῦμα.....	14
Τὸ βλέμμα σου.....	15
Ἦλιε μου.....	16
Στὴν κεντημένη σου ποδιά.....	17
Στὸ δίσκο τῆς Σαλώμης.....	18
Ψυχὴ μου διχασμένη.....	19
Πολύχρωμη γραμμὴ ποῦ σβήνει.....	20
Παράλληλοι.....	21
Κάποτε.....	22
Συνεχεῖς συγκλίσεις κι ἀποκλίσεις.....	23
Φληναφλήματα.....	24
Στὴν ἄκρη σου.....	25
Τὸν γόρδιο.....	26
Ροδοπέταλα.....	27
Τὰ ρολόγια μας.....	28
Στοῦ χρόνου τὴ στάχτη.....	29
Στοὺς δρόμους τῆς ἔρημης πόλης.....	30
Σὲ ἀναζητῶ.....	31

Κάθε δάκρυ	32
Τὸ δάκρυ μου κι ἂν στέγνωσε.....	33
Στῆς Ἀριάδνης μου τὸ μίτο μπλέχτηκα.....	34
Στῆς ὡραίας Ἑλένης μου τὸν κῆπο	35
Ὅμιχλώδες πλέον τὸ τοπίο.....	36
Περιστεριοῦ φτερούγισμα στὸ παραθύρι.....	37
Στὸ πεντάγραμμο τῶν ἀκροδακτύλων σου	38
Τί κι ἂν τ' ὄνειρό μου σβῆνει;.....	39
Μέσα μου φτερουγίζουν	40
Φυσάει τ' ἀγέρι	41
Στὸ φεγγίτη μου δυὸ σταγόνες βροχῆς.....	42
Κι ἂν γύρω μου στοίχειωσε.....	43